

показва най напредъ огненното си лице по горѣ на сѣверъ, и горний истокъ лежи тукъ, на право къмъ Капитола.

Брутъ. Дайте ми сянца ржцѣтъ си, единъ по единъ.

Кассий. И така нека са закълнемъ на рѣшението си.

Брутъ. Не; не клетва. Ако това което виждами въ лицето на хората, ако теглото на душитѣ ни, злоупотрѣбенията на времето, — ако тѣзи бждѣтъ слаби причини, да напуснемъ намѣренieto си додѣ е оврѣме, и сѣкой отъ тукъ да си иде на праздното си легло; нека оставимъ тогазъ високомѣрната тираниа да бѣснѣе, додѣто сѣкой отъ насъ имине реда си на този свѣтъ. Но ако въ всичко това, както съмъ увѣренъ, има доволно искри да распалѣтъ страхливитѣ и да вдхнатъ въ слабитѣ духове на женитѣ храбрость желѣзна, тогазъ, съотечественици, отъ какво по друго подбуждение имамъ нужда, освѣнъ подбуждението на нашата цѣль за избавление? Каква друга връзка, освѣнъ тази на тайни Римляни, които сж си дали речъ, и неще отетхнѣтъ отъ нея? И каква друга клетва, освѣнъ честността на честностъ обѣщана, че това нѣщо или ще стане, или ний ще погинемъ въ извършването му? Кънхѣтъ са жрецитѣ, страхливитѣ, хитрующитѣ, мършавитѣ хора, и такива търпеливи души, които съ благодарение посрѣщатъ неправдата; за лошавитѣ работи са кънхѣтъ такива същества, върху които хората се са сумняватъ. Но неокалвайте явната добродѣтель на предприятието ни, нито испобѣдимата яркостъ на духа ни съ мисльта, че нашата цѣль, защото дѣло, изисква клетва, тогазъ когато сѣка капка бръвъ, която тече и благородно тече у сѣкой римлянинъ, ще покаже, че е конели онзи който не испълни и най малката часть отъ онова обѣщание, което е избѣзало изъ устата му.

Кассий. Но какво казвате за Цицерона? Да онитамъ ли ума му? Мислѣж, че ще са държи добръ съ насъ.